

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. [Sentència](#) de 10 de setembre de 2024, del Ple del Tribunal Constitucional. **Recurs d'inconstitucionalitat** del Govern contra el **Decret Llei 1/2023, de 20 de març, del Govern d'Aragó**, de mesures urgents per a l'impuls de la **transició energètica i consum de proximitat** a Aragó.

El TC estima el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel president del Govern d'Espanya contra el Decret Llei 1/2023, de 20 de març, del Govern d'Aragó, sobre mesures urgents per a l'impuls de la transició energètica i consum de proximitat en l'àmbit territorial d'Aragó.

La sentència, després d'analitzar i recordar la doctrina constitucional referida al pressupost que habilita el Govern d'Espanya per elaborar normes jurídiques amb rang de llei (article 86 de la CE), amb especial referència a la potestat que correspon a la comunitat autònoma, analitza les raons que justifiquen el Govern d'Aragó per aprovar la norma objecte d'aquest recurs d'inconstitucionalitat.

En aquest sentit, estableix que les referències que es contenen en el preàmbul del Decret Llei 1/2023 a la pandèmia de la Covid-19 i al conflicte bèl·lic d'Ucraïna són genèriques i abstractes, la qual cosa no permet complir amb les exigències de les explicacions concretes i raonades del pressupost habilitant per a l'aprovació de decrets lleis per part de les comunitats autònomes, tal com exigeix la doctrina consolidada del TC.

Així, el TC, per contra, afirma que no hi ha cap explicació de per què la norma impugnada ha de ser aprovada per una urgència extraordinària, la qual cosa comporta sostreure aquesta competència del Parlament Aragonès en detriment de les minories parlamentàries, en especial, com passa en aquest cas, quan es tracta de mesures de reforma de gran envergadura que repercuteixen directament en el sistema elèctric i en els costos energètics i la finalitat dels quals és canviar el sistema d'energia a la Comunitat Autònoma d'Aragó.

Àrea de Presidència
Secretaria General

Per tot plegat, la sentència estima que el Decret llei aragonès 1/2023, de 20 de març, és, en el seu conjunt, inconstitucional per falta de pressupost habilitant i declara, per unanimitat, la seva inconstitucionalitat.

2. [Sentència](#) d'11 de setembre de 2024, del Ple del Tribunal Constitucional per la qual es desestima el **recurs d'empara** interposat per un diputat del Grup Parlamentari Popular en relació amb el seu **vot telemàtic** en la votació de la convalidació parlamentària de la reforma laboral.

El Ple del TC desestima, per unanimitat, el recurs d'empara interposat per ACA, diputat del grup parlamentari del PP al Congrés dels Diputats contra la decisió de la llavors presidenta de la Cambra de computar el vot telemàtic emès pel recurrent el 3 de febrer de 2022 en la sessió en què s'aprovava la convalidació del Reial decret llei 32/2021, de 21 de desembre, de mesures urgents per a la reforma laboral, la garantia de l'estabilitat en l'ocupació i la transformació del mercat de treball.

En la demanda, el recurrent afirma que el seu vot telemàtic –que va ser decisiu per aprovar la convalidació de l'esmentat RDL, ja que va tenir el resultat de 175 a favor i 174 en contra– es va veure afectat per «un error manifest d'origen informàtic o humà» ja que el resultat del vot va ser afirmatiu, quan la voluntat del recurrent havia estat votar «no».

Per aquesta circumstància, i una vegada que el diputat recurrent va ser conscient del seu error, el va poder de manifestar al president del seu grup parlamentari perquè aquest, al seu torn, ho posés en coneixement de la presidenta del Congrés abans d'iniciar-se la votació presencial, fet que va realitzar tant la portaveu del grup parlamentari popular com la vicepresidenta segona i el secretari quart de la Mesa del Congrés.

En aquesta situació, la presidenta del Congrés va decidir no convocar la Mesa del Congrés perquè es pronunciés sobre la sol·licitud del diputat afectat i permetés que votés de forma presencial, amb la corresponent anul·lació del vot telemàtic ja que segons el recurrent amb aquesta decisió es vulnerava la normativa sobre el vot telemàtic i el seu dret fonamental a l'exercici del càrrec representatiu i en condicions d'igualtat regulat a l'article 23.2 de la CE.

La sentència estableix que en aquest cas no s'ha vulnerat la normativa sobre el vot telemàtic ja que no es tracta d'un dels supòsits en què la Presidència del Congrés estigui legalment obligada a convocar la Mesa del Congrés i, a més, afirma que l'interessat no va instar per sí mateix la sol·licitud de nul·litat del seu vot telemàtic, sinó que únicament es va fer quan es va procedir a la trucada per a l'emissió del vot

Àrea de Presidència
Secretaria General

presencial i a més el diputat afectat no es trobava en la sessió plenària a l'inici de les votacions, sinó que hi va accedir al final i, quan ho va fer, tampoc va intentar emetre el seu vot presencial.

Per això, la sentència indica que «perquè pugui operar el procediment d'autorització de vot presencial al diputat que ha votat prèviament de manera telemàtica ha de mediar una sol·licitud o actuació personal tempestiva del propi diputat que acrediti la seva pròpia voluntat d'optar per l'exercici presencial del seu vot i per l'anul·lació del vot telemàtic autoritzat i emès. Això és conseqüència del caràcter personal i indelegable del vot, que exigeix que sigui el mateix titular del dret el que comuniqui la seva intenció de l'exercici presencial, ja que l'autorització del vot presencial té com a conseqüència que s'anul·li el seu vot emès ja emès telemàticament, i només constatant la iniciativa expressa del seu titular requerint-lo, igual que va constar prèviament la sol·licitud d'autorització d'emissió del vot telemàtica, poden descartar-se ingerències externes».

A més, recorda que al recurrent li competia extremar la seva diligència si considerava pertinent participar presencialment en la sessió plenària per haver decaïgut la circumstància que l'havia habilitat poder votar de forma telemàtica (per malaltia greu) ja que l'assistència presencial a les sessions plenàries de la Cambra no és només un dret dels diputats i de les diputades, sinó també una obligació (articles 6.1 i 15 del Reglament del Congrés dels Diputats).

La sentència conclou que en aquest cas no concorren les condicions per a l'aplicació del procediment de verificació telefònica ni per procedir a la convocatòria de la Mesa del Congrés, i descarta que la decisió de la presidenta del Congrés hagi tingut cap incidència sobre el *ius in officium* del recurrent, per la qual cosa desestima el recurs d'empara.

SALA PRIMERA

3. Sentències ([5062-2023](#) i [5084-2023](#)) de 9 de setembre de 2024, de la Sala Primera del Tribunal Constitucional. Estimació dels **recursos d'empara** interposats per diputats de Ciutadans i Vox del Parlament de Catalunya referents a l'**habilitació del vot telemàtic al diputat Puig i Gordi** en l'anterior legislatura.

La Sala Primera del TC va estimar, per unanimitat, els recursos d'empara interposats per diputats dels grups parlamentaris de Ciutadans i Vox del Parlament de Catalunya de l'anterior legislatura.

Els recurrents van impugnar els acords de la Mesa del Parlament de Catalunya de 18 d'abril de 2023, en què es va aprovar la regulació transitòria del vot telemàtic fins que s'aprovés la reforma del Reglament del Parlament de Catalunya, i de 19 d'abril de 2023, pel qual es va acceptar l'habilitació del vot telemàtic del diputat Puig i Gordi fins al final de la legislatura; així com, l'acord del 19 d'abril de 2023 pel qual es va desestimar la petició de reconsideració dels acords anteriorment assenyalats.

Ambdues sentències, basant-se en la STC 86/2024, de 3 de juny, va declarar vulnerat el dret dels diputats recurrents a l'exercici de funcions representatives amb els requisits que assenyalen les lleis (article 23.2 de la CE) en connexió amb el dret dels ciutadans a participar en els assumptes públics a través dels seus representants (article 23.1 de la CE).

El TC, en aquestes sentències, estima tots dos recursos i assenyalava que l'habilitació del diputat Puig i Gordi per emetre el vot telemàtic en les sessions del Ple del Parlament de Catalunya no s'ajusta a la interpretació que conforme a la Constitució permet fer excepció de la presencialitat del vot, ja que no pot ésser tinguda com a circumstància constitucionalment vàlida aquella en què es troba qui voluntàriament a decidit eludir l'acció de la jurisdicció penal espanyola i sobre el qual pesa una ordre judicial de cerca i captura.

En conseqüència, com a conclusió, declara nuls i, per tant, inconstitucionals els acords de la Mesa del Parlament Català impugnats en via de recurs d'empara, en relació amb l'habilitació del vot telemàtic a favor del diputat Puig i Gordi fins a la final de la legislatura, amb la limitació d'efectes que no es comuniqui als actes que s'hagin pogut adoptar amb aquest vot telemàtic.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

4. [Sentència 1394/2024](#), de 23 de juliol, de la Secció Segona de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb els **recàrrecs sobre l'impost de béns immobles establerts per l'Àrea Metropolitana de Barcelona**.

El TS estima el recurs de cassació interposat per l'entitat mercantil Enagás Transporte SAU contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Catalunya de 20 de juny de 2022.

Àrea de Presidència
Secretaria General

Els antecedents de la sentència estudiada són els següents:

- La mercantil Enagás Transporte SAU va interposar un recurs contenciós administratiu davant el TSJC contra l'acord d'aprovació definitiva de l'Ordenança fiscal reguladora del tribut metropolità, per part del Consell Metropolità de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB), en sessió celebrada el 22 de desembre de 2020, amb efectes des de l'1 de gener de 2021 i fins a la seva modificació o derogació, referent a l'exempció del recàrrec metropolità de l'IBI, d'acord amb l'habilitació establerta a l'article 153.1.a) del TRLRHL, dels béns immobles rústics.
- La Sala Contenciosa Administrativa del TSJC va dictar sentència declarant la conformitat de l'acord impugnat i donant la raó a l'AMB.
- Contra l'esmentada sentència la mercantil Enagás Transporte SAU va presentar recurs de cassació davant el TS i la Sala d'Admissió de la Sala Tercera de l'alt tribunal, mitjançant Interlocutòria de 14 de setembre de 2024, va admetre a tràmit el recurs de cassació i va declarar-ne l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

Les qüestions d'interès cassacional són les següents:

- Determinar si una àrea metropolitana pot establir, mitjançant ordenança fiscal reguladora de l'impost de béns immobles, una excepció d'aquests recàrrecs per a determinats subjectes passius que es troben subjectes i no exempts de l'IBI.
- Determinar si una àrea metropolitana pot establir, mitjançant ordenança fiscal reguladora de l'IBI, una reducció de la quota íntegra d'aquest recàrrec amb empara en la previsió legal d'un benefici fiscal en l'àmbit de l'IBI, en particular, el contingut en l'article 74.2 del TRLRHL. En cas de resposta afirmativa, determinar si una ordenança fiscal pot excloure l'aplicació d'aquesta reducció per a determinats béns immobles en atenció a la seva naturalesa.
- Fixar com a norma jurídica objecte d'interpretació l'article 153.1.a) del TRLRHL, en relació amb els articles 14, 31.1 i 133.2 de la Constitució.

El TS, després d'un estudi exhaustiu de les disposicions més importants de l'Ordenança fiscal de l'AMB impugnada i remetent-se a determinades sentències del TS estima en part el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, afirmant que una àrea metropolitana no pot establir, mitjançant ordenança fiscal reguladora del recàrrec de l'impost de béns immobles, conforme

amb l'habilitació establerta a l'article 151.1.a) del TRLRHL, una excepció d'aquest recàrrec per a determinats subjectes passius que es trobin subjectes i no exempts de l'esmentat IBI, com són els béns immobles rústics.

Per les mateixes raons, una àrea metropolitana no pot establir, en l'ordenança fiscal reguladora sobre el recàrrec de l'IBI, una reducció de la quota íntegra d'aquest recàrrec amb empara a les previsions contingudes en l'article 74.2 del TRLRHL. I, en conseqüència, és improcedent excloure determinades classes de béns, com els béns immobles de característiques especials, de reduccions, deixant sense efecte els articles 4 i 7 de l'Ordenança impugnada, aquest últim només pel que fa a l'incís final «amb excepció dels béns immobles de característiques especials».

5. [Sentència 1407/2024](#), de 23 de juliol, de la Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria relativa al **dret sancionador sobre infraccions continuades i retroactivitat**.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional interposat per la representació processal de la mercantil INSUABELA S.L. contra la sentència dictada per la Sala 1a Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, de 2 de febrer de 2023, l'objecte de la qual és la Resolució de la Ministra d'Agricultura i Pesca, Alimentació i Medi Ambient, de 31 de març de 2017, per la qual s'imposava a la recurrent, per la comissió d'una infracció continuada qualificada com a molt greu en l'article 101 de la Llei 3/2001, de 21 de març, de pesca marítima de l'Estat, una sanció econòmica de 600.000 euros, així com la impossibilitat d'obtenir préstecs, subvencions o ajuts públics per un període de 7 anys, i la inhabilitació per a l'exercici de pesca per un període de 6 anys.

L'Audiència Nacional va desestimar el recurs contenciós administratiu interposat per la mercantil i contra aquesta sentència es va presentar per l'entitat mercantil un recurs de cassació.

El TS va admetre a tràmit l'esmentat recurs de cassació i va declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

La qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar, com en el cas d'actuacions, si concorren els requisits relatius al dret de reexamen de la declaració de culpabilitat en matèria de dret sancionador, de conformitat amb el que estableix el TEHD i amb la doctrina fixada pel TS –entre d'altres, en la sentència del Ple de la Sala Tercera de 25 de novembre de 2021 i en la sentència de 20 de desembre de 2021–, així com la fixació del concepte de

retroactivitat quan la infracció continuada es produeix durant la vigència de dues lleis diferents.

El TS afirma que l'existència de diferents accions que integren una infracció continuada que es realitza abans i després de l'entrada en vigor de la nova legislació, no permet que s'apliquin diferents terminis de prescripció previstos en les successives normes vigents, així com que l'aplicació de la norma existent quan va cessar la infracció implica la retroactivitat.

Així mateix, assenyala que en les infraccions continuades la consumació es produeix amb la realització de l'últim acte, tal com afirmava la sentència de la Sala Segona del TS de 30 de gener de 1982, en el sentit d'afirmar que tant els delictes permanents, com els delictes de tracte continu, com els delictes continuats –vegeu la STS de 10 de març de 1978, 10 d'octubre de 1977, 6 de novembre de 1980 i 5 d'octubre de 1976– no s'entenen consumats sinó en el moment i dia que hagi cessat l'activitat delictiva i l'imputat ha interromput definitivament el seu comportament antijurídic.

Aquesta doctrina va ser expressament recollida a l'article 30.2 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, que literalment estableix que «en el cas d'infraccions continuades o permanents, el termini començarà a córrer des del moment en què va finalitzar la conducta infractora».

La sentència també estableix que «l'aplicació del termini de prescripció previst en la norma vigent en el moment en què es consuma la infracció no implica una aplicació retroactiva d'aquesta norma, ja que ni és possible escindir o descompondre el tracte de la infracció continuada en etapes o períodes, cadascun dels quals es regeix per una norma diferent o per un termini de prescripció diferent ni és possible aplicar el termini de prescripció d'una norma que ha quedat derogada a infraccions futures. Això més que l'aplicació retroactiva d'una norma desfavorable implica la ultraactivitat normativa a conductes desenvolupades diversos anys després que aquesta norma hagi quedat derogada.»

Per tot això, el TS desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb la retroactivitat de les infraccions administratives continuades o permanents en el cas que durant l'exercici d'activitat infractora es pugui modificar o derogar per una altra llei posterior la llei vigent en el moment d'iniciar aquesta actuació infractora.

AUDIÈNCIA NACIONAL

SALA SOCIAL

6. Sentència 101/2024, de 24 de juliol, de la Sala Social de l'Audiència Nacional, sobre **permís retribuït per intervencions quirúrgiques.**

L'AN estima la demanda interposada per la Federació Estatal d'Indústria de Comissions Obreres contra la societat CAMPOFRÍO FOOD GROUP SAU i CARNES SELECTAS 2000 SAU en relació amb un procediment de conflicte col·lectiu, concretament pel que fa al dret de les persones treballadores a gaudir d'un permís retribuït de 5 dies per intervenció per accident o malaltia greu, hospitalització o intervenció quirúrgica sense hospitalització i, en aquest sentit, assenyala que l'alta hospitalària no determina, per si mateixa, la finalització de la llicència retribuïda ja que l'article 37.3.b) text refós de la Llei de l'estatut dels treballadors, en la seva redacció donada pel Reial decret llei 5/2023, de 28 de juny, preveu expressament un permís de 5 dies per als casos d'hospitalització o d'intervenció quirúrgica sense hospitalització que necessitin repòs domiciliari i afirma que són equiparables els conceptes d'assistència continuada i repòs domiciliari als efectes de gaudir dels corresponents permisos.

És a dir, l'alta domiciliària en si mateixa no suposa la terminació del permís retribuït per hospitalització mentre el causant es mantingui en situació de repòs domiciliari prescrit.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

7. [Sentència 259/2024](#), de 24 de maig, de la Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Madrid**. Recurs de protecció de drets fonamentals en relació amb la **coincidència de la celebració d'un ple municipal i autonòmic.**

El TSJ de Madrid estima el recurs d'apel·lació interposat per una persona que exerceix alhora la condició de regidora de l'Ajuntament de Fuenlabrada i de diputada de l'Assemblea Legislativa de la Comunitat de Madrid contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 30 de Madrid que va acordar desestimar íntegrament el recurs contenciós administratiu interposat per l'actora contra la resolució dictada pel Ple de l'Ajuntament de Fuenlabrada, de data 26 de setembre

de 2023, per la qual es desestimava el recurs de reposició interposat contra la resolució del Ple de l'esmentat Ajuntament, que acordava denegar la sol·licitud de la Sra. Elisenda (actora) per fixar les dates de celebració dels plens ordinaris de l'Ajuntament de Fuenlabrada així com la seva periodicitat.

La sentència recorreguda en apel·lació estima que no s'han vulnerat els articles 14 i 23 de la CE invocats per la recurrent. L'acord impugnat es va adoptar per l'Ajuntament en l'exercici de les seves competències i de conformitat amb el que disposa l'article 46 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local i articles 37 i 38 del Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals, aprovat per Reial decret 2568/1986; citant, així mateix, la jurisprudència del Tribunal Constitucional que considera que el dret reconegut a l'article 23 de la CE és un dret de configuració legal i considera que el fet que la recurrent exerceixi dos càrrecs representatius de forma voluntària no pot obligar l'administració demandada a la fixació del calendari de sessions ordinàries del Ple, sense que això afecti el dret fonamental a la participació política. En aquest sentit, assenyala que l'article 23 de la CE no exigeix que els mecanismes de control tinguin èxit o el resultat que desitja qui l'exerceix, sinó que es permeti exercir aquests mecanismes. Afegeix que no es justifica que l'acord impugnat hagi estat adoptat amb discriminació envers el càrrec que la demandant ocupa.

Contra aquesta sentència del Jutjat Contenciós Administratiu la Sra. Elisenda va interposar recurs d'apel·lació.

El TSJ de Madrid, en aquesta sentència, estima el recurs d'apel·lació, i parteix del fet que les dates i hores de les sessions ordinàries de l'Assemblea de Madrid venen fixada pel seu propi reglament, que disposa «que les sessions ordinàries del Ple tindran lloc en dia hàbil, una vegada per cada setmana, i se celebraran el dijous que correspongui, llevat que sigui inhàbil, cas en el qual se celebrarà l'immediat dia hàbil posterior o anterior»; mentre que el cas dels ajuntaments l'article 46 de la LRBL es limita a fixar que en aquest cas s'haurà de celebrar una sessió ordinària com a mínim un cop al mes, i es remet al Ple perquè en fixi la data i hora de celebració.

En la sentència del TSJ no es discuteixen ni les incompatibilitats físiques per acudir a la mateixa hora a les sessions plenàries de l'Ajuntament i de l'Assemblea Legislativa de la Comunitat de Madrid, ni tampoc l'existència i l'abast del dret de la recurrent a assistir a ambdues sessions plenàries. El que es discuteix és si aquest dret es pot fer compatible amb idèntic dret dels altres membres de la corporació que en són també titulars i si la decisió impugnada està degudament justificada, en la mesura que restringeix la possibilitat de participació de l'apel·lant en les sessions

Àrea de Presidència
Secretaria General

ordinàries de l'Ajuntament, en coincidir amb les que es desenvolupen en l'Assemblea de Madrid, en la qual també és diputada.

La sentència del TSJ de Madrid afirma:

- Que el primer motiu d'apel·lació esgrimit per l'apel·lant té raó en tant que en la sentència recorreguda no justifica suficientment els motius per denegar que no ha produït una vulneració del dret fonamental recollit a l'article 23 de la Constitució.
- El segon motiu d'apel·lació també és reconegut pel TSJ ja que considera que el que cal dir és si la resolució recorreguda incorpora, no una restricció, sinó una restricció que resulta il·legítima i, per tant, vulnera el que disposa l'article 23 de la CE. És a dir, no es discuteix si la resolució adoptada impedeix a la recurrent assistir a determinades sessions d'un dels dos plens, autonòmic i municipal, als quals té dret a assistir-hi, sinó que es tracta de dilucidar si és una decisió «il·legítima», perquè mancava de justificació, perquè existien altres decisions plausibles i perquè, a causa de tot això, vulnera injustificadament el dret fonamental de l'article 23 de la CE.

Precisament, d'acord amb aquests dos arguments jurídics, el TSJ de Madrid va acordar estimar el recurs d'apel·lació, i declarar que els acords adoptats pel Ple de l'Ajuntament de Fuenlabrada no són conformes a dret, per haver vulnerat el dret fonamental a la participació dels ciutadans en els assumptes públics a través dels seus representants. En conseqüència, anul·la aquests acords per no ser conformes a dret i ordena retrotraure l'expedient administratiu al moment anterior a l'adopció dels acords impugnats, a fi que es realitzi una nova proposta al Ple de l'Ajuntament de Fuenlabrada perquè es fixi una nova data que permeti a l'apel·lant compatibilitzar el seu càrrec de diputada de l'Assemblea de Madrid amb el de regidora de l'esmentat Ajuntament.

Aquesta sentència no és ferma, ja que contra aquesta es podrà interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem en el termini i amb els requisits que exigeix la LRJCA.

8. [Sentència 468/2024](#), de 28 de juny, de la Secció 9a de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Madrid**, en matèria de **devolució d'ingressos indeguts i admissió de la bonificació de l'ITPO per família nombrosa als fills concebuts i no nascuts**

El TSJ de Madrid estima el recurs contenciós administratiu interposat pels obligats

tributaris sobre l'impost de transmissions patrimonials oneroses (ITPO), en relació amb la bonificació per família nombrosa i declara nul·la de ple dret les resolucions del Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Madrid

En aquesta sentència es qüestiona si el fill concebut i no nascut s'ha de considerar o no membre d'una família als efectes de l'aplicació de la bonificació de l'ITPO pel concepte de «família nombrosa» i s'admet que, a aquest efecte, el fill concebut i no nascut pot considerar-se membre i formar part de família nombrosa ja que d'acord amb l'article 19 del Codi civil, el concebut es tindrà per nascut a tots els efectes que li siguin favorables.

Així, en aplicació de l'esmentat article 19 del Codi civil procedeix considerar el fill concebut com a nascut, en la data de meritarse l'ITPO i als efectes del seu import, sense que existeixi un camp diferent, del que beneficia econòmicament els pares i el que beneficia aquest fill no nascut, ja que es tracta d'una bonificació per a les famílies nombroses i beneficia tots els seus components, encara que hagin de gestionar-la els administradors del patrimoni familiar.

9. [Sentència 638/2024](#), de 15 de juliol, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del Principat d'Astúries, en matèria de **responsabilitat patrimonial de l'Ajuntament de Gijón** .

El TSJ d'Astúries va desestimar el recurs d'apel·lació interposat per l'Ajuntament de Gijón contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Gijón , que va condemnar l'Ajuntament de Gijón i la seva asseguradora a indemnitzar els familiars d'una persona que va morir ofegada a la platja de San Lorenzo, ratificant la sentència d'instància i reconeixent el dret dels familiars de la persona morta per ofegament a ser indemnitzats per l'Ajuntament i la seva companyia asseguradora Zúrich en la quantitat de 73.508,07 euros per a un dels familiars i a la quantitat de 21.300,66 € per a l'altre familiar, més els interessos legals meritats des de la data de presentació de la sol·licitud de reclamació administrativa per responsabilitat patrimonial.

La sentència declara la responsabilitat patrimonial de l'Ajuntament de Gijón i, en conseqüència, l'obligació d'indemnitzar els familiars d'una persona que va morir ofegada a les platges de Sant Lorenzo, ja que l'Ajuntament no havia col·locat la bandera vermella malgrat la situació de perill que suposava banyar-se al mar amb els forts corrents derivats de factors meteorològics. A més, tampoc va establir cap tipus de senyalització prohibint el bany a la zona o advertint del concret perill, més enllà de col·locar la bandera groga, que permet el bany amb precaució.

També va quedar provat que els mitjans de vigilància desplegats no eren els adequats, ja que la ubicació dels socorristes no els permetia tenir una visió suficient de la zona de bany, ni van ser eficaços per adonar-se de la situació dels banyistes i avisar amb temps suficient els serveis de salvament.

No s'ha pogut provar en la instrucció de l'expedient judicial que hi hagués una conducta imprudent del mort, que hagués estat determinant en una concurrència de culpes.

Per tant, en concórrer tots els requisits de la responsabilitat patrimonial de l'Ajuntament de Gijón i, en especial, la relació causa-efecte i la no concurrència de culpes, es reconeix el dret dels familiars a ser indemnitzats per responsabilitat patrimonial de l'Ajuntament de Gijón en les quantitats econòmiques anteriorment assenyalades per a dos familiars més els interessos legals meritats des de la data de la presentació de la reclamació administrativa per responsabilitat patrimonial.

10. Sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justicia del País Basc**, de 17 de juliol de 2024, en relació amb **l'exigència de l'eusquera** com a requisit indispensable per presentar-se a una **borsa de treball de personal interí de Policia Local**.

El TSJ del País Basc va desestimar el recurs d'apel·lació presentat per l'Acadèmia Basca de Policia i Emergències contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós número 3 de Vitòria-Gasteiz de juliol de 2022, i confirma íntegrament aquesta sentència que anul·lava, en primera instància, les bases de la convocatòria del 2021 per a la creació d'una borsa de personal interí de la Policia Local que exigia com a requisit per a poder presentar-se estar en possessió del nivell B2 d'eusquera.

El Jutjat Contenciós va considerar que l'exigència del coneixement del nivell B2 d'eusquera com a requisit d'admissió en el procés selectiu «deixa fora de l'accés a la borsa a tot aquell que no pugui acreditar aquest nivell i que podia ocupar legalment determinats llocs de treball, per la qual cosa aquesta exigència suposa un tracte discriminatori en l'accés a la funció pública d'aquests aspirants» i, en conseqüència, va anul·lar aquesta base i va ordenar l'admissió dels aspirants que no estaven en possessió del nivell B2 d'eusquera.

L'Acadèmia Basca de Policia i Emergències va interposar un recurs d'apel·lació davant el TSJ del País Basc.

El TSJ del País Basc va desestimar el recurs i va dictaminar que:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- «L'exigència d'un determinat perfil de coneixement d'eusquera per accedir a una borsa de personal interí de Policia Local i no a una plaça concreta suposa una actuació desproporcionada i discriminatòria que impedeix a qui manca d'aquest nivell accedir a places a cobrir mitjançant aquesta borsa per a les quals no resulta exigible el perfil lingüístic referit».
- Així mateix, va afegir que «aquesta borsa no està predeterminada a ser destinada, exclusivament, a llocs amb perfil lingüístic vençut, sinó a qualsevol necessitat, en general, de les entitats locals de disposar de policies locals per a les funcions a què es refereix la resolució de la convocatòria».

Aquesta sentència no és ferma i podrà presentar-s'hi recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.